

Restaurators

LRB izdevums 1/1997

Saturs

1. Par restauratora darbu
2. Restauratoru vasaras nometnes
3. Latvijas Vēstures muzeja Restaurācijas centrs
4. Gēteborgas Universitātes Konservācijas Institūta lektori Rīgā
5. Par Biedrības simbolu
6. Restauratoru biedrības atskaites un pārvēlēšanu kopsapulce
7. Informācija

Atbildīgais par izdevumu: Alvis Melbārdis
Inta Rudzīte

Korektors: Aija Brīvniece

Datorsalikums: Dace Zālīte

Kopētāja: Rita Purmale

Cienījamie kolēģi !

Jau no paša darbības sākuma Restauratoru biedrība ir izjutusi sava izdevuma trūkumu. Šogad, tuvojoties desmit gadu jubilejai esam sasparājušies šo nepilnību likvidēt. Vēlētos, lai šī izdevuma galvenais panākums būtu atsevišķu restauratoru un biedrības kā organizācijas sadarbības uzlabošanās, lai ikkatram būtu iespējams sekot biedrības darbam un vairāk tajā iesaistīties pašam.

Paredzēts, ka izdevums iznāks novembrī, janvārī, martā un maijā. Sākumā esam iecerējuši materiālus sakārtot sekojošos virzienos:

1. informācija par notikušajiem un gaidāmajiem biedrības pasākumiem,
2. informācija par biedrības valdes darbību,
3. katrā numurā iecerēts pastāstīt par kādu restaurācijas darbnīcu,
4. materiāli par dažādiem restauratoru darba aspektiem.

Šis izdevums būs tāds, kādu mēs paši to veidosim. Izrādīsim lielāku interesi un ideālismu savas biedrības darbā. Ceram arī no jums sagaidīt rakstus, informāciju, kas pašiem restauratoriem būtu interesanta un svarīga.

Aicinu kolēģus domāt par šī izdevuma nosaukumu un sniegt priekšlikumus!

Alvis Melbārdis
Atbildīgais par izdevumu

Par restauratora darbu

Tikpat aktuāla cik moderna šobrīd ir restauratora profesija - sludinājumu lapās laiku pa laikam parādās piedāvājumi restaurēt tiklab ēkas kā atsevišķus priekšmetus; atgūtos vai iegūtos īpašumos norisinās darbi, ko dēvē par restaurāciju, dažāda līmeņa mācību iestādēs turpina vai uzsāk restauratoru apmācību. Interese par restaurāciju kā nodarbošanās veidu ir loģiska, pamatota un visnotaļ atbalstāma. Domājams, ka nākotnē šī līdz šim samērā maz apgūtā nozare varēs nodrošināt darbu diezgan lielumam speciālistu skaitam, gan praktiskajā darbā, gan zinātniski pētnieciskā un apmācības jomā.

Tāpēc piedāvāju ieskatu dokumentā, kas pieņemts 1984. gadā Starptautiskās konservācijas komitejas Ģenerālajā asamblejā Kopenhāgenā, izskatīts un akceptēts ICOM (Starptautiskās muzeju padomes) Izpildkomitejas 59. sesijā 1985. gadā Parīzē un publicēts žurnāla "MUSEUM" 1988. gada 156. numurā. Izmantotie citāti tulkoti no šī izdevuma krievu teksta.

Tas ir dokuments, kura "mērķis ir noteikt uzdevumus, principus un galvenās problēmas, kas tiek uzstādītas konservatora- restauratora profesijai", tātad - profesijas definīcija.

Jāpiezīmē, ka dokumentā viscaur lietotais apzīmējums "konservators-restaurators" ir saistīts ar to, ka par primāro speciālista uzdevumu uzskatot konservāciju, daudzās zemēs, tai skaitā arī Latvijā, profesijas apzīmējumam tradicionāli lieto vārdu "restaurators", bet zemēs, kur noteicošā ir angļu valodas tradīcija, lieto vārdu "konservators". Abu šo vārdu lietošana lai mums atgādina, ka nav iespējama restaurācija bez konservācijas.

Dokuments sadalīts vairākās sadaļās: ievads, konservatora- restauratora darbs, konservatora- restauratora darbību klasifikācija, radniecīgas profesijas - līdzība un atšķirības, konservatoru-restauratoru sagatavošana. Piedāvāju šīs "definīcijas" pārstāstu.

"Definīcijas" 2. sadaļā formulēti konservatora-restauratora darba trīs uzdevumi: "kultūras vērtību tehniskā stāvokļa izpēte, to saglabāšana, kā arī konservācija un restaurācija".

Tehniskā stāvokļa izpētes uzdevums ir priekšmeta un tā izgatavošanas materiāla sākotnējās struktūras, bojājumu pakāpes un zudumu noteikšana, kā arī attiecīgu dokumentu sastādīšana. Saglabāšana ietver tiklab tos pasākumus, kas veicami, lai aizkavētu vai novērstu priekšmetu nolietošanos vai sabrukšanu apkārtējās vides ietekmē, kā arī paša objekta struktūras nostiprināšanu ar mērķi to uzturēt iespējami stabilā stāvoklī. Restaurācija ir pasākumu komplekss, kas veicams, lai sabrukšam vai bojātam priekšmetam atdotu iepriekšējo veidolu, pie tam ievērojot objekta estētisko un vēsturisko ticamību. Pēdējais no minētajiem pasākumiem mums liekas vispazīstamākais un bieži arī vienīgais, ko saprotam ar jēdzienu restaurācija un tieši tāpēc jāatceras, ka tas ir tikai redzamais, vieglāk uztveramais restauratora darba gala rezultāts, bet ne vienmēr tas ir galvenais uzdevums un mērķis.

Turpmāk dokumentā analizējot konservatora- restauratora darbības, liela uzmanība tiek pievērsta speciālista atbildībai, ņemot vērā to, ka tam jādarbojas ar kultūras vērtībām, kas bieži ir unikālas un kam piemīt "augsta mākslinieciskā, reliģiskā, vēsturiskā, zinātniskā, kultūras, sociālā vai ekonomiskā nozīme. Šo priekšmetu vērtība ir to rašanās veidā, informācijā, ko tie satur kā vēstures dokumenti - vārdu sakot, to autentiskumā". Vienlīdz nozīmīgs šādā aspektā var būt gan žilbinošs mākslas darbs, gan vienkāršs sadzīves priekšmets - abiem tiem piemīt spēja dokumentēt savu laikmetu. "Vēsturiski nozīmīgu priekšmetu dokumentālā daba ir pamats, uz kura būvē izpētes darbu mākslas vēstures, etnogrāfijas, arheoloģijas un citās zinātņu nozarēs". Tāpēc svarīgi ir šo priekšmetu nevis pārveidot vai izgatavot no jauna, bet gan saglabāt esošā priekšmeta vai pat fragmenta fizisko veselumu. Konservatoram-restauratoram jāpatur prātā, ka informācija, ko satur restaurējamais objekts, var būt visdažādākā rakstura un dažādu nozaru zinātniekiem tā būs atšķirīga, bet vienmēr būtiska un neaizvietoājama.

Tāpēc arī tiek uzsvērts, ka svarīgi ir atšķirt cik lielā mērā un kas darāms, lai izceltu priekšmeta kvalitātes, bet nezaudētu tā, kā vēstures dokumenta vērtību. Lai šos procesus kontrolētu, konservatoram-restauratoram jāstrādā ciešā kontaktā ar kolekcijas glabātāju vai citu speciālistu, kas atbildīgs par pieminekļa saglabāšanos. Ar minēto ciešā sakarā ir nākošais aizrādījums, ka pirms jebkādas fiziskās iejaukšanās priekšmeta dzīvē, jānotiek rūpīgai zinātniski metodiskai pieminekļa izpētei, kas ne tikai dod iespēju "iegūt izsmēlošu priekšstatu par priekšmetu", bet arī "paredzēt visas iespējamās darbības sekas".

"Tam, kas nespēj veikt šādu darbu vai nu nepietiekami augstas profesionālās kvalifikācijas, intereses trūkuma vai kāda cita iemesla dēļ, nedrīkst uzticēt priekšmeta apstrādi. Vienīgi pieredzējis un labi sagatavots konservators-restaurators spējīgs izdarīt pareizus secinājumus no izpētes un paredzēt pieņemto lēmumu sekas".

Bez teorētiskajām zināšanām, priekšmeta un avotu izpētes, analīzes, interpretācijas un apkopojuma, nozīmīga ir arī konservatora-restauratora roku meistarība, kas nodrošina kvalitāti tiešā darbībā ar priekšmetu, jo restaurācija ir augsti kvalificēta speciālista roku darbs.

Sadarbība ar citu nozaru - mākslas vēsturnieku, ķīmiķu, arhitektu, vēsturnieku un citiem speciālistiem ir auglīga abām pusēm, jo konservators- restaurators savā darbā izmanto citu pētnieku zināšanas, savukārt restaurācijas procesā iegūto pieredzi var izmantot dažādu zinātņu pieredzes bagātināšanai. Tomēr konservatoram-restauratoram jābūt spējīgam precīzi formulēt viņu interesējošo jautājumu un pareizi novērtēt saņemto atbildi attiecībā pret savu darbu.

Runājot par radniecīgām profesijām, bieži restaurācijas darbs tiek salīdzināts ar ārsta darbu. Līdzība ar ķirurga profesiju tiešām pastāv tai apstākļi, ka abi strādā roku darbu un abiem jābūt spējīgiem pastāvīgi vērtējot situāciju, reaģēt nekavējoties. Tomēr visbiežāk par gandrīz identiskām tiek uzskatītas restauratora un mākslinieka profesijas, bet atšķirība ir būtiska "konservators-restaurators NERADA JAUNU kultūras vērtību". Konservatora- restauratora zināšanas un sasniegumi var kalpot gan amatnieka, gan

mākslinieka darbā, tāpat kā amata prasme var palīdzēt konservatoram-restauratoram viņa pienākumus veicot.

Dokuments noslēdzas ar sadaļu par konservatoru- restauratoru sagatavošanu, kurā cita starpā uzsvērts, ka “visās konservatora- restauratora sagatavošanas pakāpēs galvenā uzmanība jāpievērš praktiskām nodarbībām. Pie tam nepieciešams attīstīt un pilnveidot tehnisko, zinātnisko, vēsturisko un estētisko faktoru nozīmes izpratni.

Jo galvenais apmācības mērķis ir sagatavot augsti kvalificētus konservācijas un restaurācijas speciālistus, kas spēj izpildīt un detalizēti dokumentēt vissarežģītākos darbus, lai viņu darbība un uzkrātā pieredze veicinātu ne tikai kultūras vērtību saglabāšanu, bet sekmētu arī vēstures un mākslas liecību dziļāku izpratni”.

Tieši šādi speciālisti vajadzīgi arī Latvijai.

Mākslas eksperte
Dace Čoldere

Restauratoru vasaras nometnes.

Vasaras nometnes, kurās lielu lomu spēlē kopējs darbs, bet kuru laikā iespējams arī labāk iepazīt vienu otru, ir pasākums, ko organizē gandrīz katra biedrība vai apvienība.

Mūsu biedrībā kopš tās otrās vasaras esam rīkojuši nelielas nometnes jeb plenērus, lai kopīgi apkoptu kādu pieminekli un kaut uz neilgu laiku izklūtu no pastāvīgām darba vietām.

Pirmais biedrības organizētais plenērs norisinājās 1990.g. Limbažos, kur apkopām Latvijas himnas autora Baumaņu Kārļa kapa pieminekli pilsētas kapos. Pasākumu atbalstīja Limbažu rajona pieminekļu aizsardzības inspektore un Kultūras nodaļas vadītājs. Nometnes laikā ne tikai sakārtojām Gustava Šķiltera radītā pieminekļa apkārtni un pašu pieminekli, bet arī jauki atzīmējām biedrības gada jubileju.

Turpmākajos gados, mainoties ekonomiskajai situācijai Latvijā, mainoties visai mūsu dzīvei, šie mūsu plenēri saruka līdz vienas dienas garumam un minimālam dalībnieku skaitam. Un tomēr 1992. gadā papīra restauratori nomazgāja akmens pieminekli Mālpils muižas parkā, bet 1991. gada vasarā pavadījām dienu Vilhelma Purviša dzimtajās mājās Zaubē, mēģinādami aptvert neaptveramo un sakārtot nesakārtojamo.

Garākā, darbietilpīgākā un rezultatīvākā vasaras nometne notika 1994. gadā Laucienē, kur piedalījāmies Nurmuižas baznīcas apkopšanā un sagatavošanā 400 gadu jubilejas svinībām. Pateicoties Laucienes pagasta atbalstam (bijām apgādāti ar ērtām naktsmītnēm un siltām pusdienām), veselu darba nedēļu dažādu specialitāšu restauratori varēja strādāt šai izcilajā kultūras pieminekli. Pirms mūsu ierašanās baznīcā bija izdarīts remonts, tai skaitā telpu balsināšana. Nedēļa pagāja tīrot solus, durvis, veicot luktu gleznojumu reģenerāciju, akmens epitāfijas apkopšanu un retušu, metāla daļu kopšanu un citus darbus. Jāpiezīmē, ka vairākus vasaras mēnešus baznīcā kanceles un altāra kokgriezumus attīrīja un daļēji nostiprināja restauratore Signe Rugevica.

Pasākumā piedalījās restauratori no Rundāles pils muzeja, Latvijas Vēstures muzeja, Arhīvu restaurācijas laboratorijas un citām darbnīcām. Nurmuižas plenēra laikā sapratām, ka daudz var paveikt, ja objektā visu laiku atrodas kāds, kurš pārziņ veicamos darbus, bet dalībnieku skaits un sastāvs var būt mainīgs. Šāds risinājums deva iespēju vairāk cilvēkiem būt notikuma līdzdalībniekiem. Tā daždien pusdienotāju skaits bija desmit, bet citā dienā tuvojās diviem desmitiem ēdāju, kuri pirms tam bija citīgi strādājuši baznīcā (izsniegto porciju skaits bija vienīgais plenēra dalībnieku saskaitīšanas veids).

Nurmuižas baznīcas apkopšanas nometne deva gandarījumu, jo mēs sapratām, ka ar samērā vienkāršiem paņēmieniem, bet lietpratīgā to pielietojumā, iespējams sasniegt ļoti labu rezultātu. Bet pats svarīgākais ir tas, ka izdevās novērst pašdarbniecisku un diletantisku mākslas darbu apstrādi, kas tik bieži atkārtojas Latvijas baznīcās remonta

laikā, neraugoties uz stingrajiem likumiem un noteikumiem, kas formāli aizsargā kultūras pieminekļus.

Organizējot vasaras nometni Iģenes baznīcā šogad, viens no iemesliem bija, aizsteidzoties notikumiem priekšā, novērst jebkādu diletantisku iekārtas priekšmetu "restaurāciju", jo pēdējos pāris gadus baznīcā rit darbi - jumta, sienu, pamatu remonts. Pagaidām mākslas priekšmetu restaurācija aplēsēs netiek minēta. Otrs ierosinājums bija vēlēšanās noskaidrot iekārtas priekšmetu sākotnējo krāsojumu un iespējas pārkrāsojumu noņemšanai. Iģenes baznīcas koka ēka būvēta 18. gadsimta vidū, taču ir pamats viedoklim, ka daļa iekārtas šeit pārvesta no kādas vecākas ēkas.

Iģenē pavadītajās dažās dienās pavisam baznīcā strādāja 15 cilvēki, kuru darba rezultātā mūsu acīm atklājās koši un grezni izkrāsota mazās baznīcas iekštelpa. Pamatojoties uz veikto darbu, baznīcas īpašniekiem tagad varam piedāvāt turpmāk veicamo darbu programmu un, iespējams, arī turpmāko sadarbību citās vasaras nometnēs.

Bez patikami kopā pavadītā laika, kolēģu un pieminekļu iepazīšanas šīm vasaras nometnēm ir nepārvērtējama nozīme restaurācijas profesijas un mūsu organizācijas popularizēšanā tajā sabiedrības daļā, kura tieši piedalās kultūras mantojuma saglabāšanā "in situ". Mūsu iespējās ir palīdzēt pieminekļu lietotājiem gan profesionālā līmenī paveicot uz vietas izdarāmo, gan parādot ceļu kā vieglāk un pareizāk risināt sarežģītās restaurācijas problēmas.

Dace Čoldere

28.10.97.

Latvijas Vēstures muzeja Restaurācijas centrs.

Latvijas Vēstures muzeja, tolaik Valsts vēstures muzeja, restaurācijas darbnīca tika izveidota 1931. gadā un kopš tā laika muzeja fondu materiālus aprūpē lielāks vai mazāks skaits restauratoru. Septiņdesmito gadu beigās Maskava uzdeva Baltijas republikām lielākajos muzejos izveidot Republikāniskus Restaurācijas centrus un, atsaucoties uz to, ka Latvijas PSR Ministru padome 1980. gada 7. maijā izdeva rīkojumu par Centrālās restaurācijas laboratorijas izveidošanu Latvijas Vēstures muzejā. Šim nolūkam 1983. gadā tika uzsākta ēkas Vecpilsētas ielā 7 rekonstrukcijas projekta izstrāde un celtniecības darbi, kuri ilga 5 gadus. Šo gadu laikā saglabājās gan nosaukums "Restaurācijas centrs", bet zuda centrālās darbnīcas ideja, tā izveidojās Latvijas Vēstures muzeja Restaurācijas centrs, saglabājot vien konsultatīvā centra funkcijas. Latvijas Vēstures muzeja Restaurācijas centra uzbūvi noteica fondu kolekcijas:

Arheoloģiskā materiāla restaurācijas nodaļa - 4 restauratori,
Dokumentu, grāmatu un grafikas restaurācijas nodaļa - 6 restauratori,
Tekstiliju restaurācijas nodaļa - 5 restauratori,
Polihromā koka restaurācijas nodaļa - 3 restauratori,
Keramikas un stikla restaurācijas nodaļa - 2 restauratori,
Izpētes nodaļa - 2 ķīmiķi, 1 biologs, 1 arheologs (vēsturiskā izpēte) un informators,
Fotolaboratorija.

No patreiz Restaurācijas centrā strādājošiem 20 restauratoriem 13 ir atestēti, to skaitā 9 restauratori-meistari un 4 III pakāpes restauratori. Visu nodaļu vadošie speciālisti ir atestēti restauratori-meistari.

Arheoloģiskā materiāla nodaļā restaurē un konservē gan dažādu metālu senlietas un monētas, gan priekšmetus no organiskiem materiāliem (koks, kauls, āda, dzintars u.c.).

Dokumentu, grāmatu un grafikas nodaļā restaurē iespaiddarbus un rokrakstus, kartes, grāmatas, pergamentu, ādu, kā arī dažādas grafikas iespaidtehnikas, pasteļus un akvareļus.

Tekstiliju restaurācijas nodaļā strādā ar arheoloģisko tekstilmateriālu, etnogrāfiskiem tērpiem, audumiem, adījumiem un citiem rokdarbiem, tīra un nostiprina baznīcu tekstilijas - sedziņas, karogus, ornātus u. c., kā arī vēsturisko sadzīves tekstilu.

Polihromā koka restaurācijas nodaļā restaurē etnogrāfiskos priekšmetus kā no krāsota, tā arī no nekrāsota koka, klūgām, skaliem, polihromas kokskulptūras un baznīcu interjera priekšmetus.

Keramikas un stikla restaurācijas nodaļā restaurē arheoloģisko bezripas un ripas keramiku, arheoloģiskā stikla krelles, etnogrāfisko keramiku un dažādu stilu porcelānu, fajansu un stiklu, kā arī akmens masas veidojumus.

Izpētes nodaļa ir vienīgā specializētā laboratorija, kurā ir iespējams noteikt pigmentus krāsas slānī izmantojot mikroķīmiskus testus, IS un UV spektroskopiju un emisijas spektra analīzi, kā arī pigmentu saistvielu ar krāsu testiem, plānā slāņa hromotogrāfijas un IS spektroskopijas metodēm. Pagatavojot parauga mikroslīpējumu ir iespējama tā stratigrafiskā analīze. Ar mikroķīmiskām analīzēm un spektroskopiju ir iespējams identificēt korozijas produktus. Ar uzsējumiem iespējams noteikt bioloģisko bojājumu ierosinātājus. Bez tam ķīmiķi nosaka dažādu traipu sastāvu un līmju un pārklājumu šķīdinātājus. Arheologs pēta arheoloģisko materiālu izgatavošanas tehnoloģijas un paņēmienus, sadarbojas ar arheoloģiskā materiāla restauratoriem un izstrādā atdarinājumu tehnoloģiju.

Bez tam izpētes nodaļa sniedz pakalpojumus arī citu muzeju restauratoriem un veic analīzes Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas vajadzībām.

Visu nodaļu speciālisti konsultē kolēģus un interesentus no dažādiem muzejiem, restaurācijas darbnīcām un citām iestādēm.

LVM Restaurācijas centra darbinieki ir nodarbināti arī jauno speciālistu apmācībā - tiek sagatavotas un lasītas lekcijas, kā arī vadīti praktiskie darbi Tehniskās Universitātes un Celtniecības koledžas Restaurācijas nodaļu studentiem.

Sarmīte Gaismiņa
Latvijas Vēstures muzeja direktora vietniece Restaurācijas darbā

Gēteborgas Universitātes Konservācijas Institūta lektori Rīgā

No š.g. 7. līdz 9 oktobrim Rīgas Tehniskās Universitātes Ķīmijas Tehnoloģijas Fakultātes telpās notika seminārs, ko organizēja doc. M.Dzenis sadarbībā ar Gēteborgas Universitātes Konservācijas Institūtu un tā mērķis bija iepazīstināt Baltijas valstu - Latvijas, Lietuvas un Igaunijas pārstāvjus ar iespējām iegūt doktora grādu konservācijā šajā Zviedrijas Universitātē. Zviedrijas pusi pārstāvēja Jan Rosvall un Bosse Lagerqvist.

Semināra dalībnieki tika iepazīstināti ar izglītības iegūšanas sistēmu Gēteborgas Universitātes Konservācijas Institūtā sākot ar zemāko līmeni - bakalauru un beidzot ar visaugstāko - doktora grāda iegūšanu, kā arī dalībnieku vidū tika izplatītas doktorantūras studentu apmācības programmas.

Doktorantūra (4gadi)	Konservācija (jebkurā jomā)		
Starpposms	Preventīvā konservācija		
Maģistratūra (1 - 2 gadi)	Konservācija Kultūras vēsture Dabas vēsture	Muzeoloģija	Konservācija Celtnes Pilsētvides
Bakalaura studijas (3 - 4 gadi)	Kultūras vērtību konservācija		Apvienota Pilsētvides konservācija
	Kultūras vērtību konservācija/ restaurācija	Muzeoloģija un kultūras menedžments	Apvienotā pilsētvides konservācija un arhitektūras restaurācija

Vieslektori nolasīja arī dažas ļoti pārdomātas un saturīgas lekcijas Restaurācijas teorijā un vēsturē, skarot restaurācijas ētikas jautājumus, kā arī par dažiem aspektiem muzeja dokumentācijā, uzsvaru liekot uz restaurācijas procesu dokumentāciju, pamatojot tās nepieciešamību un norādot uz metodēm kā tā veicama.

Lekcijas bija veidotas tā, lai pēc to noklausīšanās, interesenti varētu veidot savu tēmas pieteikumu doktorantūras studijām.

Zviedru pasniedzēji bija atveduši līdzī daudz grāmatu kā arī kopētos materiālus, ar kuriem varēja iepazīties uz vietas un arī pavairot.

Seminārs notika angļu valodā. Lekciju nākamais triju dienu cikls paredzēts novembra beigās Tallinā restaurācijas centrā "Kanut", bet lekciju nobeigums būs decembra vidū Viļņā vai Rīgā. pēc tam būs pētendentu atlase studijām doktorantūrā.

Par biedrības simbolu.

Restauratoru biedrības simbols tapa neilgi pirms pašas biedrības dibināšanas 1989. gadā. Toreiz arī bijušā Restaurācijas Institūta arhitekti tika aicināti piedalīties jaundibināmās biedrības emblēmas konkursā. Arhitektu Dainas Asarītes un Anša Bākuļa izstrādātais mets tika pieņemts un apstiprināts par Latvijas restauratoru biedrības emblēmu.

Autoru iecere bija vispārināti simbolizēt restaurācijas procesa nozīmi pieminekļa mūžā. Pieminekļa sākotnējo vērtību. Pieminekļa degradāciju dažādu faktoru ietekmē. Restaurācijas procesā daļēji atgūtās mākslinieciskās estētiskās kvalitātes, funkcijspēju (funkcionalitāti?). Vienkāršā grafikā to var attēlot ar līnijām. Piemineklis sākotnējā stāvoklī - trīs līnijas. Degradētais piemineklis - viena līnija. Restaurētais piemineklis - divas līnijas.

Šie trīs kvalitatīvi atšķirīgie stāvokļi noteica emblēmas kompozīciju - trīstūri, kas tika papildināts līdz stilizētam Erlenmeiera kolbas siluetam. Autoram tas šķita pieņemami jo grūti iedomāties kādu restaurāciju bez ķīmijas.

Ansis Bākulis
Arhitekts

Restauratoru biedrības atskaites un pārvēlēšanu kopsapulce 1997. gada 13. jūnijā.

Pirmajai vārds tika dots biedrības priekšsēdētājam Dacei Čolderei. Vispirms viņa informēja par pašreizējo biedru skaitu un klāt nākušajiem jaunajiem biedriem.

Ar klusuma brīdi tika pieminēta Ilze Poriete.

Tad priekšsēdētāja īsi rezumēja biedrības darbu atskaites periodā un aicināja biedrus aktīvāk iesaistīties biedrības darbā.

Iepriekšējās valdes galvenais uzdevums bija 4. Baltijas valstu restauratoru izstāde, kas bija organizēta kopā ar semināru. Organizējot šo pasākumu ir bijis daudz grūtību, bet arī pozitīvi gūvumi.

Tiek risināts jautājums par biedrības kausa izgatavošanu. Biedrība reģistrējusies Valsts ieņēmumu dienestā.

Pēc tam tika skarti dažādi biedrības darba aspekti: par izglītojošām lekcijām, par bibliotēkas veidošanu, par metodiskās padomes un atestācijas komisijas darbu. Šīs komisijas locekļi pelnījuši pateicību par ieguldīto lielo darbu.

Tālāk Revīzijas komisijas priekšsēdētāja M. Brašmane informēja par biedrības finansiālo darbību.

Kopsapulce turpinājās, diskutējot, par biedru naudas apjomiem. Tika izvirzīti divi konkrēti priekšlikumi: 1. saglabāt iepriekšējo iemaksu (2 Ls gadā) un 2. palielināt biedru naudu uz 4 latiem gadā, sākot ar nākamo atskaites gadu. (Tas nozīmē, ka par šo kalendāro gadu biedriem jāpiemaksā 1 Ls).

Tika apspriesta arī problēma, ko darīt ar tiem biedriem, kuri jau vairākus gadus neizrāda nekādu interesi par biedrību un nemaksā biedru naudu. Ar balsu vairākumu tika atbalstīts priekšlikums, ka 3 gadu laikā biedrības biedriem ir jānokārto savs statuss biedrībā. Pretējā gadījumā viņi tiek izslēgti no biedrības, iepriekš par to raksstiski brīdinot.

Pēc kafijas pauzes turpinājās diskusija par biedrības kausu. Tika nolemts lūgt Imantu Lancmani uzzīmēt kausa projektu un tad domāt par turpmāko.

Pēc starbrīža valdes locekļi atskaitījās par savu ieguldījumu biedrības un valdes darbā. Kopsapulci noslēdzot balsu skaitīšanas komisija informēja par priekšsēdētāja un valdes vēlēšanu rezultātiem. Par priekšsēdētāju ar 39 balsīm atkārtoti ievēlēja Daci Čolderi.

Jaunajā valdē ievēlēti:

1. Sarmīte Gaismiņa ar 40 balsīm,
2. Jānis Bokmanis ar 40 balsīm,
3. Inta Rudzīte ar 36 balsīm,

4. Aida Podziņa ar 34 balsīm,
5. Daiga Aže ar 26 balsīm,
6. Ārija Ubarste ar 25 balsīm,
7. Ārija Brīvniece ar 24 balsīm,
8. Alvis Melbārdis ar 24 balsīm,
9. Inese Sakne ar 21 balsi,
10. Gunita Čakare ar 20 balsīm,
11. Ieva Lancmane ar 13 balsīm,

Revīzijas komisijā ievēlēti:

1. Dzintra Temerova ar 28 balsīm,
2. Māra Brašmane ar 21 balsi,
3. Inita Smila ar 5 balsīm.

Protokolēja Daiga Aže.

Latvijas restauratoru biedrībā patlaban ir 107 biedri.

1997.gadā Biedrībā iestājušies:

Ilze Bule,	Nacionālā bibliotēka
Iveta Daugule,	Nacionālā bibliotēka
Juris Jēkabsons,	Latvijas Amatniecības Kamera
Ieva Špeke,	Vēstures muzeja Restaurācijas centrs
Zira Taivāne,	Raiņa Literatūras un mākslas vēstures muzejs

Lekcijas Ārzemju Mākslas muzejā

16. decembrī 14.00 Ārzemju mākslas muzejā svina tornī. Stāstījums par Latvijas restauratori stažēšanos ASV. Runās tekstiliju restauratore I. Saulesleja un stājglezniecības restauratore J. Sakne.

19. decembrī Mencendorfa namā izstādes ietvaros notiks 1. Latvijas restauratoru seminārs

6. janvārī 14.00 Ārzemju mākslas muzejā svina tornī Ā. Ubarste stāstīs par savu braucienu uz Ungāriju, uz karšu kolekcionāru kongresu. Ārhīva pārstāvis informēs par kartēm Latvijas arhīvos.